

«Πασχαλινόν Κυπριωτοπούλας»

Ο τίτλος του πρώτου ποιήματος συλλογής Ελλαδίτη ηγουμένου
Της Δρος Αικατερίνης Χ. Αριστείδου

Σε λίγες μέρες ο μαρτυρικός λαός μας ετοιμάζεται να γιορτάσει τω δωδέκατη Ανάσταση του Κυρίου στη σκληρή προσφυγιά, μακριά από τη γη των προγόνων του και τις πατρογονικές του εστίες, χωρίς καν να διαφαίνεται ούτε στο μακρινό ορίζοντα η δική του Ανάσταση, η μέρα της πολυπόθητης επιστροφής. Απεναντίας, τόσο οι εξελίξεις όσο και οι προοπτικές για μια σύντομη και δίκαιη λύση του προβλήματος μας, που θα σήμαινε και το τέλος των δεινών του λαού μας, προς το παρόν τουλάχιστο δεν φαίνονται να είναι ιθαρρυντικές.

Τις μέρες αυτές η σκέψη όλων μας, μα προπαντός του ποιητή, στρέφεται στους ήρωες και τα θύματα της κυπριακής τραγωδίας, στις εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες, στους αγνοούμενους και στους εγκλωβισμένους μας. Δεν μπορούμε να μην αναλογιστούμε πως νιώθουν τις γιορτάσιμες αυτές μέρες τα προσφυγόπουλα της Κύπρου, που η τραγωδία του 1974 πλήγωσε φοβερά την παιδική τους καρδιά και τ' ανάγκασε αντί τις ευχάριστες στιγμές να θυμούνται τη φρίκη του πολέμου, το χαμό αγαπημένων, τις ώρες της αναγκαστικής φυγής και τ' ατέλειωτα χρόνια της προσφυγιάς.

Οι μέρες αυτές φέρνουν στην επικαιρότητα την ποιητική συλλογή του Ελλαδίτη ηγουμένου Νεοφύτου Β. Παντζή που εκδόθηκε στην Καλαμάτα δέκα χρόνια μετά την τραγωδία του '74. Η συλλογή περιλαμβάνει δώδεκα ποιήματα θρησκευτικού περιεχομένου και φέρει τον τίτλο «Γλυκειά μου Μητέρα» (Θεοτόκε μου). Το πρώτο ποίημα της συλλογής είναι εμπνευσμένο από την τραγωδία της Κύπρου και φέρει τον τίτλο «Πασχαλινόν Κυπριωτοπούλας». Αναφέρεται σ' ένα προσφυγόπουλο, σε μια Κυπριωτοπούλα, της οποίας οι γονείς σκοτώθηκαν κατά την τουρκική εισβολή και έτσι αυτή δεν μπορεί να γιορτάσει την Ανάσταση όπως όλα τ' άλλα παιδιά. Δεν θα έχει το κεράκι της λευκό, ούτε κι' η κορδελίτσα του κεριού της θα είναι μεταξένια, όπως θα ήταν

αν ζούσαν οι γονείς της. Στην εκκλησία θα πάει μονάχη και βιαστική, μ' ένα μικρό, λιγνό, φτωχό αποκεράκι, χωρίς τους γονείς της που αν ζούσαν θα της πρόσφεραν την αγάπη και τη φροντίδα τους. Όμως, δεν χάνει την ελπίδα της, ελπίζει στην Ανάσταση που σίγουρα θα έλθει.

Πιο κάτω παραθέτουμε ολόκληρο το ποίημα:

Πασχαλινόν Κυπριωτοπούλας

Κύριε, δεν έχω το κεράκι μου λευκό
κι' η κορδελίτσα του δεν είναι μεταξένια,
αν ζούσαν οι Γονείς μου θα τόχαν έννοια,

μα τους θανάτωσε ντουφέκι εχθρικό.
Κύριε, στην Εκκλησιά θα πάω βιαστικό
μ' ένα μικρό, λιγνό, φτωχό αποκεράκι,
αχ, αν ζούσε ο Πατερούλης θα μου κρατούσε το χεράκι,
Χριστέ μου Σ' αγαπώ! Γιατί μας κάνανε κακό;

Κύριε, στην Εκκλησία θα πάω βιαστικό
και μ' ένα πόθο στην μικρή μου την καρδούλα,
αχ, αν ζούσε, θα Σου τόλεγε η Μανούλα,
Χριστέ μου πόσο Σ' αγαπώ! Γιατί μας
κάνανε κακό;

Κύριε, δεν έχω το κεράκι μου λευκό
κι' η κορδελίτσα του δεν είναι μεταξένια,
μα είμαι Κυπριωτοπούλα και θα ψάλλω κρυσταλλένια
Χριστός Ανέστη! Κι' οι Γονείς μου θα τόχουν έννοια
κι' ας τους θανάτωσε ντουφέκι εχθρικό!